

העלון טעון גניזה
עלון מס' 808
שבת מקץ
שנת תשפ"ו

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמניה ז"ל
נרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורלי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

לרפואה שלימה
שמואל בן שמחה

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

זמני שבת פרשת מקץ

פולג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
3.34	4.24	5.19	5.57
3.35	4.20	5.20	5.53
3.33	4.17	5.18	5.50
3.36	4.22	5.21	5.55

הפטרה: "רני ושמחי"

ההלכה השבועית

הלכות יין הכשר לקדש עליו

א. יין שטעמו יין וריחו חומץ, מקדשים עליו. אבל יין שטעמו חומץ וריחו יין אין מקדשים עליו, שהכל הולך אחר הטעם. (הרמב"ם פרק כט מהל' שבת הל' טו, והל' יז, וש"ע סי' ערב ס"ג).

ב. מצוה לקדש ולהבדיל על יין אדום, ובשעת הדחק שאין שם אלא יין לבן מותר לקדש ולהבדיל עליו.

ג. מותר לתת יין אדום לתוך יין לבן כדי שיהיה בו מראה וטעם יין, ואין לאסור משום שנראה כצובע, שאין צביעה לא באוכלין ולא במשקים.

ד. בקבוקי יין הנמכרים בחנויות, לפי שנודע לנו, כי הרבה מהם אחוז היין הוא פחות מחצי, והשאר מים וסוכר וצבע מאכל וחומר משמר. הילכך יש להזהר שלא לברך עליהם בורא פרי הגפן, אלא שהכל, ולא לקדש עליהם. ורק אם נודע בבירור שהרוב הוא יין, מברכים עליהם בורא פרי הגפן ומקדשים עליהם. (ראה בספר חזון עובדיה, על סדר ליל פסח, כךך א, עמוד פ, ומשם בארה).

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתוהו על ארץ מצרים... ויקבצו את כל אכל השנים הטבת הבאָת האֱלֹהִים וַיִּצְבְּרוּ בָר תַּמָּת יַד פְּרֹעָה אֲכָל בְּעָרִים וְשִׁמְרוּ (מא, לג-לה)

יוסף מסים לפתור את חלומה של פרעה, ופתאום הופך ליועץ, ולא סתם יועץ, הוא מתחיל לפרט מה בדיוק יעשו, כמה ואיפה. פרעה קרא לו כפותר חלומות, כיצד זה, לפתע, הפך הוא ליועץ? קושיה זו נשאלה על ידי רבים מן המפרשים שהשיבו עליה באפנים שונים, נביא כאן, איפוא, כמה תרומות: **תרומה א'**: "קנה" הוא רמז לחכמה - הצלת מצרים תהיה על ידי אדם חכם. בחלום פרעה נאמר: "והנה שבע שבלים עולות בקנה אחד". פתרון שבע השיבולים הוא שבע שנות השובע, אך מהו פתרון ה"קנה" האחד? אומר **האלישיך** הקדוש: הגמרא אומרת (ברכות נו ע"ב): "הרואה קנה בחלום יצפה לחכמה". מהך למד יוסף לפתור לפרעה, ששבע שנות השובע יועילו למצרים על ידי "קנה אחד", כלומר, על ידי שיעמיד איש נבון וחכם על ארץ מצרים, ויפקד פקדים על הארץ" וכו', למען ינצלו שבע שנות השובע כיאות. נמצא שאת כל זאת אומר יוסף לפרעה כחלק מפתרון החלום. **תרומה ב'**: "וייקץ פרעה" זהו חלק מהחלום. באמצע חלומה של פרעה מספר לנו הכתוב (מא, ד): "וייקץ פרעה". בפשטות מבינים אנו מכך, שאחר שחלם את תחילת החלום התעורר פרעה, ולאחר מכן נרדם בשנית והמשיך לחלום, אך אם זהו הפשט, מדוע בסיום החלום, כשפרעה באמת מקיץ משנתו, נאמר (מא, ז): "וייקץ פרעה והנה חלום", מה פשר הוספת התבונה "והנה חלום"? אלא, אומר ה"חיד"א" **בשם מהר"ש פרימו**: צריך לומר שה"וייקץ פרעה" הראשון הוא חלק מספור החלום, אומר יוסף לפרעה: פתרון העובדה שתוך כדי החלום אתה "מתעורר", הוא שמן השמים אומרים לך: פרעה, תתעורר! אל תעבור חלום כזה בשוין נפש, תעשה משהו כדי להתמודד עם המצב שעתיד אתה לחוות! ומה תעשה?! תעמיד איש נבון וחכם וכו'. **תרומה ג'**: פרעה חלם את חלומה בראש השנה - כפי שמשמע מדברי הגמרא בראש השנה (יא ע"א) אם כן ודאי עשוי פתורו להשליך על אדם מסים. **הישועות יעקב'** מבאר זאת על פי דברי הגמרא בראש השנה (טז ע"א): "בארבעה פרקים העולם נדון... בפסח על התבואה... בראש השנה כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון". לכן אומר יוסף לפרעה: מה פתאום נהפכו אצלך היוצרות? מדוע אתה חולם על תבואה בראש השנה? כנראה שלא חלמת באמת על תבואה, אלא על אדם שעתיד להיות מושפע מהחלום ולעלות לגדלה. אם כן חלק מהפתרון הוא: "ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם". **תרומה ד'**: יוסף חשש שמא יתנגדו החרטומים לפתורו מפני כבודם. **המגיד מדובנא** מבאר זאת על פי משל: במדינה אחת חלה המלך ומצבו החמיר והלך. כל טובי המוחות בתחום הרפואה התכנסו סביב מיטתו בנסיון למצוא תרופה למחלתו. אך הגיע שלב שבו כולם כבר "הרימו ידיים". בעוד המלך מתיסר ביסוריו, ו"סופר את השעות", הגיע לפתע רופא זוטא, שהיה בטוח כי בידו המזורז למחלת המלך. ידע אותו רופא, כי ברגע שרק יעז להביע את דעתו, יתנפלו עליו כל הרופאים ה"בכירים", ויבטלו את דבריו מחשש פן יבולע לכבודם, לפיכך נקט בדרך ערמה. הוא פנה אל המלך ואמר לו: "בידי מספר צמחי מרפא, אשר בודאי יביאו לרפואתך השלמה, אך אין בידי הידע המתאים לרקוח אותם. בודאי נמצא כאן בינות לחכמים הדגולים אי מי אשר ידע לרקחם כדבעי, בכדי שיהיה נתן להשתמש בהם כתרופה". כך, מובטח היה לאותו רופא כי לא יגרע מכבודם של הרופאים, והדרך לרפואת השלמה של המלך תהיה סלולה. באותה מידה חשש יוסף מחרטומי מצרים, פן יבטלו את דבריו ויזלזלו בהם רק מפני כבודם. לכן אמר למלך: לאחר שגיליתי לך את פתרון החלום, נותר לך רק למצא מבין הסובבים אותך איש חכם ונבון שיהיה את "המערכת". בכך הוא הוריה, שמכיון שכל אחד מהחרטומים חשב שהתפקיד הנכבד עשוי לפול לידי, איש מהם לא התנגד לפתרון. **תרומה ה'**: יוסף למד את עצמו מכך שפרעה חלם על שנות הרעב מיד אחר שנות השבע. עוד מתוך **רבי רחמים שירי חווית הכנה** במגריה בספרו "שירי מנחה": יוסף הבין את העצה שנתן לפרעה מתוך דברי החלום, שהי, לכאורה, מדוע צריך הקב"ה לגלות לפרעה ספור שנות השובע שיהיו גם שנות רעב? יעברו שבע שנות השובע, ואז יחלום פרעה שוב על שנות הרעב? אלא ודאי, שבא הקב"ה לומר לפרעה, שתכלית שנות השובע היא כדי לצבור בהן מזון לשנות הרעב. וכיצד יעשו זאת? "ירא פרעה איש נבון וחכם" וכו'. **תרומה ו'**: יוסף אמר את העצה כדי לחזק את דבריו- על דרך הפשט, אומר **רבי חיים קניבסקי** "ב"טעמא דקרא": כל מי שהזמין פעם בעל מלאכה הביתה מכיר את ההתנהלות הזו. בטלפון הראשון הוא אומר: "תוך חצי שעה אני אצלך". אחרי שעתיים מתקשרים: "מה קורה?" "אני כבר אצלך! חצי שעה!". עוברות שעתיים נוספות: "נו, מה עכשיו?" "שתי דקות ואני אצלך, אתה יכול כבר להרתיח מים לקפה...". מה מים? מה קפה? הוא בא לכאן לשתות קפה? לא! הוא מתכנן לומר בזה: עכשיו אני כבר ממש פה! אומר ר' חיים: יוסף אמר את עצמו כדי לגרום לכך שפרעה יקבל את דבריו. כל החרטומים פתרו לפרעה פתרונות שונים ומשונים, פרעה לא השתכנע. יוסף היחיד שבא עם תכנית עבודה מסודרת, פרעה שומע כבר דבורים של "למעשה", הוא מבין - יש לנו כאן עסק עם בן אדם רציני, ומיד מקבל את פתרון החלום באמרו ליוסף: "אחרי הודיע אליהם אותך כל זאת אין נבון וחכם כמך". כך היה גם עם שר המשקים. לאחר שיוסף פותר לו את חלומה, הוא אומר לו דברים מעשיים: "כי אם זכרתני..." וזאת כדי להראות לו שהוא בטוח בפתרונות שיתקיים. ולפיכך כתוב מיד: "וירא שר האופים כי טוב פתר", לאחר שיוסף אומר את דבריו בכזה "בטחון", למרות שעדיין לא התקיים הפתרון, שר האופים כבר רואה "כי טוב פתר". **תרומה ז'**: מדברי פרעה הבין יוסף כי מחפש הוא גם עצה. עוד שמעתי לתוך: לכאורה, יש מעין סתירה בפסוקים, בתחילה כתוב שפרעה אמר ליוסף: "חלום חלמתי ופתר אין אתו" - לא מצאתי "פתור חלומות". אחרי שהוא מסים לספר את החלום, הוא אומר ליוסף: "ואומר את החרטומים ואין מגיד לי". מה פרעה חפש, "מגיד" או "פתור חלומות"? אלא, הבין יוסף, פרעה מחפש גם משהו שיפתור לו את החלום, וגם משהו שיגיד לו עצה מה לעשות עם הפתרון. לכן, מיד כשסים לפתור את החלום, התחיל ליעץ לפרעה מה לעשות.

המשך בעמ' אחרון

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinion.org או הכנסו ל- www.hasdeyinion.org או בואצפ: 050-9580500

ההלואות ושאר העניינים. בשעה גדולה זו, ביצע טיפוס נדיר אל מרומי הארונות הפינתית, אל הארכיון המאובק, לפשפש במסמכים ותעודות - עד למציאת המסמך הדרוש. הנה כי כן, עתה מתברר כי הצדק עמו - נגד כל המתווכחים עמו תמיד על היותו שמרן פריטים; עתה מוכח כי יש לשמור, אסור לאבד פריט, לא משליכים מן היד דוקומנטים חשובים. ומה בכך אם חולפים ויבלות ולא מבצעים כל שימוש באוצר הגדול - אדרבה, יבוא היום הנוכחי ויעיד... שלף אפוא את המדף ממקומו והורידו אל השולחן, החל מחפש להכא ולהתם, מסיט מעט את התליקות והנרתיקים - לחלף מעט את עצמותיהם המתות - והנה נופלות ענינו על אחד הנרתיקים השקופים של כרטיסי הטיסה, שם פיסת נייר ישישה וקמטוטה - המביטה לעברו מבעד לזוגיות עבות; כמבט מוכיח ושוותק של סבתא-רבה על בנהנין שסוף סוף נזכר להיזכר בה... נטולתה וקוראה, נזכר באחת בשליחות שטרם בוצעה - ונכלם מזה. הרי הבטיח בשעתו למשגיח, שיעביר את שטר החוב ללווה - והנה זנח כך את השליחות למשך שנים על גבי שנים. הלה - בחור דאג, נגיד דהיום - עודנו חי ב"ה ועוד מתגורר בעירו. ליד באצבעות רכות את השטר, לבל יתפורר, והניחו בכיסו. היום יעבירו ליד הנמטן הנכבד. טוב מאוחר מאלא כלום. ורוח הקודש מצווחת ואומרת: "לכל זמן, ועת לכל חפץ תחת השמים" ... "אלא שדייני לא הגיע הזמן, כי לכל דבר יש זמן קבוע מתי יהיה..." (רש"י קהלת ג, א). מעשה באחד המשגיחים ביישיבה גדולה בירושלים, אשר עמד לעיצומה של השאת צאצאיו - ועול חובות השתרג על צווארו. נמנו תלמידיו וגמרו להשיב לו כגמולו הטוב אשר גמל עמם בשנות נעוריהם - ולסייעו בשעתו הקשה. קבוצת תלמידים נטלה על עצמה את המשימה, והחלה להפעיל תלמידים מכל קצווי תבל - לעשות עד היכן שידם מגעת ולגייס סכום נכבד, שיש בו כדי להפחית מן העול. גם אל אחד הערים באר"ה הגיעה הידיעה, תלמיד משכבר הימים - נטל על עצמו את המשימה וארגן סביבו עוד שלושה חברים; בא עמם בדברים של עשיה ופעולה, להיכנס בעבי הקורה ולהכיר טובה למשגיח היקר. במסגרת הפעולות, בקשו לשוחח עם אחד הנגידים בערים, מנשואי הפנים ומחשובי הקהילה - שאף הוא למד עמם בעבר ביישיבה. נכבד זה נוהג לחון פני דלים וללוותם בלכתם לשחר פני בעלי יכולת. החסד הזה הכפיל ואולי שילש את הסכומים שהתקבלו אל אמתחת העניינים; בראות הנדיבים בעם - כי האיש החשוב מטביע חותמו על עני זה ומקדיש לו מעינותיו לילך עמו, הבינו כי אכן העניין מהימן, לבם נתעורר אפוא לתת ככל אשר נדבם לבם. עתה, נדברו החברים איש אל רעהו - יש להפעילו למען המשגיח ולבקשו שיתלווה אל שניים ושלושה מסעות בין הגבירים; בהיותו מוכר כאיש עסקים מצליח, יש בעצם הופעתו לפתוח לבבות ולהגות את הצלחת מגיבת החסד. באו ועלו אפוא למעונם, שטחו לפניו דברים על מצבו הנואש של המשגיח - ובקשו את עזרתו בכך שיואל התלוות אליהם בביקורם בבתי היכלות של נדיבי עם. אולם, למרבה הפתעתם, נענה להם החבר כי אינו יכול למלא את משימתם. "בשבוע האחרון כבר ערכתי סבב שנה בקרב נגיד העיר, גם לפני שבועיים ליוויתי משולח שהגיע מארץ רחוק, וגם לפני שלושה שבועות. אם אלך עמכם - תמטע השפעתני על מבגיות הצדקה, כבר לא תהיה משמעות להופעתני - וכבר יחסר בה הטעם. מרגיש אני כי עלי לעשות הפוגה לזמן קצת עתה." "אולם... אבל... בכל זאת..." ניסו ככל שהיה בלשונם להסביר כי למרות הכל, הפעם מדובר על עניין שונה - אבל לא הכבירו בהפצרה; קשה היה להתעלם מכך שיש הגיון כלשהו בסירובו. קמו ללכת ברגליים כבדות, בקשווהו לכל הפחות שישקול את הבקשה פעם נוספת; ואולי יסכים לעשות למען המשגיח שכה התמסר למען הבחורים בשעתו! הוא ליווה אותם אל הדלת, בתוך כדי אמירה שהאמת היא שאינו זוכר כלל שנהנה באופן מיוחד מאותו משגיח; הרי ככל הידוע לו, הוא לא היה הדמות המרכזית בהשגחה - כי אם משגיח נוסף במערכת. זכורות לו דרשות מרטיטות ששמע ממשגיח פלוני, זכורות לו פרושות אישיות עם משגיח נוסף, דווקא המשגיח המדובר - לא זכור לו כמעט... המלים לא נעמו למשמע אוזן; בקשו לסיים את המפגש במלה משלהם, ונטו אפוא - בטרם יצאו - ואמרו לו: "עשה את שביכולתך. שפפש בזכרוןך ובטוחנו שתמצא גם תמצא זכרונות על דברים טובים ומעולים שקבלת ממשגיח זה, שהיה איש מסור מאד - קשה לומר ששהית ביישיבה ולא היית לך טובת הנאה הימנו..." "נו", הפטיר בחיוך, "אם אכן אזכר בע"ה, אשוב שנית על העניין". בערבו לו אותו יום, בצאת איש העסקים דגן - מתפלת ערביית הכנסת, יגש אליו אחד ממכריו, מתושבי העיר, והושיט לו מקופל: "אני ממלא בזאת שליחות נושנה, מתוך התנצלות מרובה ואי נעימות על האיחור בן השנים הרבות". פתח את הפתק על אתר, והחל קורא: "אני הבחור ... קבלתי הלוואה בסך חמש מאות דולר ארה"ב, מיד המשגיח הרב פלוני שיחי' - על מנת להשיב את הסכום עד סיומו של החודש הנוכחי, ועל זה באתי על החתום". נדהם ומשתומם הגביה עיניו לעבר נותן הפתק, ושוב השפיל מבטו לעבר השורות. אהה, אהה, לא יאומן כי יסופר. איך השקיחו השנים העמוסות את אותו חסד שגמל עמו אותו משגיח. "בדיוק היום...", מלמל בפעם, "דווקא היום..." הלה הוסיף לגבב התנצלויות, על כרטיסי טיסה וארכיון במרומי מדף, ורכישת דירה וקבלת משכנתא - אולם איש העסקים ניצב המום, כבלתי מאמין למתחולל עמו. שלושת החברים יצאו אף הם מתפילת ערביית בדרכם לצאת אל הסבב הראשון, והנה חסר הנכבד נטוע על מקומו בהתרגשות, אוזן בידו פתק צהוב ופיו נאלם. "נו", הפטיר אחד מהם לעברו בהלצה, "כבר הספיק זכרוןך להעלות משהו?" באין אומר ודברים עקר רגליו והצטרף ללכת עמם ...

נפלאותיו מבני אדם

מעשה בבחור שלמד באחת הישיבות הקדושות בירושלים, והוריו התגוררו בחו"ל. ביום מן הימים התעורר אצלו צורך דחוף לרכוש מכשיר רפואי מסוים, שעלותו הגיעה לחמש מאות דולר, ובאותה שעה לא היו תחת ידו מזומנים בסכומים כה גבוהים. בסימו של חודש, אמור היה אביו לשלוח לו את הסכום - אולם המכשיר נחוצ לו מיידיית באופן דחוף מאד. בתוך כדי לכתו ברחוב, בדרכו חזרה מן הרפוא אל הישיבה - הופיעה מולו דמותו המוכרת של אחד המשגיחים ביישיבה. התפתחה ביניהם שיחה קצרה, במהלכה התעניין המשגיח לפשר הרצינות הנסוכה על ארשת פניו - והבחור סיפר את מצוקתו הזמנית, בהיותו זקוק באופן דחוף לחמש מאות דולר ואין. המשגיח הופתע לשמע הדברים, אמר כי באופן חריג יש לו עתה בכיסו את הסכום הזה - ויש בידו אפשרות להלוות עד סוף החודש. הוסיף בהשתאות כי השגחה פרטית היא זו, ע"פ רוב אין לו סכומים כאלה להלוואה, ובכלל אינו נוהג לשאת בכיסו סכומי כסף גבוהים - אלא מחמת סיבות ונסיונות שונות שהתרחשו עמו היום, הנה יש לו עתה תח"י את הסכום הזה, הפנוי להלוואה. הבחור שהיה מואר מן הסיעתא דשמיא שזכה לה, תלש דף מפנקסו ופנה לצדדי הרחוב לרשום נוסח שטרני של שטר חוב: "אני הבחור פלוני קבלתי הלוואה בסך חמש מאות דולר ארה"ב, מיד המשגיח הרב פלוני שיחי' - על מנת להשיב את הסכום עד סיומו של החודש הנוכחי, ועל זה באתי על החתום". השטר החתום והשטרות הירוקים - החליפו ידיים, ועוד באותו יום בוצעה רכישת המכשיר לרווחתו של הבחור. אולם, בסימו של חודש הגיעה מעטפת הכספים מארה"ב - ובה חמש מאות הדולר להשבת הלוואה. הבחור שמר בכיסו את השטרות, ע"מ להחזירם בהקדם לידי המשגיח - אלא שמשום מה לא עלתה בידו לפגשו במשך ימים אחדים, וטרם נדמן לו להשיב את הלוואה. באחד הלילות התקיימה חתונתו של אחד הבחורים, ובהגיעו להשתתף בה עם חבריו - מצא הבחור את המשגיח, לבוש בגדי שבת כאחד השושבינים; כנראה הינו דוד של צד מן הצדדים. מיהר הבחור לגשת אליו ולהשיב את הלוואה. המשגיח נטל את הכספים ואמר לו שאמנם עליו להחזיר לו את שטר הלוואה, אולם כיון והוא לבוש עתה בבגדי שבת - אין לו אצלו את השטר; רשם לו אפוא שובר זמני, בו אישר שהלוואה הושבה לו במלואה, והבטיח להשיב לו גם את השטר בהקדם. חלפו ימים ושבועות, ודבר החזרת השטר פרח מזכרונם של המשגיח; כבר הספיק מאז ללבוש רבות את מעילו העליון של ימות החול, זה שבתוכו נשכן השטר שנפרע, אולם עניינים רדפו עניינים והפרט השולי הזה שקע בתהום הנשיה. גם הבחור - שחתן היה ועמד זמן קצר קודם חתונתו - עסוק היה מכדי לזכור מכך. לא חלף זמן רב, יום חתונתו התקרב, והוא נפרד מן הישיבה ושב אל ארץ הולדתו בארה"ב - לשאת אשה ולהשתקע שם. לאחר מספר שנים, הגיע זמנה של פיסת נייר זו. כיסי מעילו של המשגיח, רוקנו לחלוטין - וכאשר נבדקה תכולתם לפריטי פריטה, הנה צצו שורות השטר שנכתבו ברחובה של עיר, בכתב יד בחורי: "אני הבחור ... קבלתי הלוואה..." על מנת... זכר המשגיח היטב שהשטר הזה נשכח בעתו ובזמנו אלא שטרם הושב לבעליו. כבר חלפו מאז כמה וכמה שנים, יכול היה לקרוע את הנייר השכוח על אתר - אולם החליט לקיים את שהבטיח ולשלוח את השטר לבעליו. עוד באותו יום יגש אל אורח מחו"ל, בן עירו של הלווה, ששהה בארה"ק - ובקשו למסור לפלוני הלווה, שטר עתיק זה. הלה ניאות לעשות את הטובה, שלף מכיסו הפנימי את נרתיק הפלסטיק - זה הניתן ע"י חברת הנסיעות, לשמירה מאורגנת של כרטיסי הטיסה - והניח את הדף הפנקסי הקטן, למשמרת בצמוד לכרטיס הטיסה. יבוא לעירו בחו"ל ויעביר את השטר המצויב של אותו חוב נישן - נושן - לידי הלווה, שכיום הריהו כבר בעל בעמיו, איש עסקים צעיר העושה חיל בפרנסתו ורואה בה הצלחה מרובה ב"ה. אלא שטרם הגיע זמן גאולתה של פיסת הנייר; משמים הועידו לה כנראה שליחות מאד מסוימת - וטרם הגיעה מועדה. בעלותו על המטוס לחו"ל, השיב השליח את כרטיס הטיסה לתוך תיק המשמרת - ליד שטר החוב; גנז את הנרתיק בכיס החליפה והחל עוסק בעניניו. בהגיעו לביתו, טיפס אל מרומי הארונות הפינתית בחדרו - להניח את נרתיק הכרטיסים במדף ארכיון המיוחם לכן. מנהג של קבע נקוט בידו זה שנים רבות, לשמור אצלו את כל כרטיסי הטיסה המשומשים. לא אחת, מבקש לבדוק מתי עשה את טיסותיו בעבר, באיזה חברות תעופה השתמש וכיו"ב - או אז נעזר בנבירה בכרטיסים השמורים תחת ידו. עתה נוספה לגנוז תיקיה נוספת. שתהיה המדפיה הגבוהים במרומי הארונות הפינתית, בלתי שימושניים; שם מניח השליח דגן - מסמכים שלרוב אינם בהישג יד, פריטים שיש בהם צורך אחת לתקופות ארוכות - כמו הסכמים עם חברות הביטוח, הצהרות למיניהן, שטרי רכישת והשכרה, ועוד דפים ותקיות שכמעט אין בהם שימוש אלא שהינם חשובים מכדי להשליכם לאשפה. שם מצא שטר החוב את מקום מנוחתו כבוד, תחת גולל פלסטיק של כרטיסי טיסה. בחוף זרחה השמש ושקעה, זרחה ושקעה - שבע זריחות בשבוע, שלושים שקיעות בחודש. הלבנה הופיעה במילואה ובחסרונה - שנים עשרה פעמים בשנה, ועוד שנים עשרה. ששים ירדו וירדו, וגם זמנו של שרבו הגיע. שוב נשבה הרוח וירד גשם, ושוב נסו הכל אל ההרים מפני חום הקיץ. עולם כמנהגו נהג - ואותו שטר במקומו מונח, גנוז ללא ניע. אותו לוח, בחור בשעתו - כבר גלגל תחת ידו ח"י פעמים ח"י חמש מאות דולר; שמו הלך לפניו כאיש חסד נודע שהערים, בעל צדקה ובר דעת. אותו שליח, כבר הספיק מאז לטוס ולחזור, לטוס ולחזור - כמה וכמה פעמים, וגם ארכיון הכרטיסים הלך והתעשר; דוחק לאחוריו את הנרתיק הישן עם שטר החוב השכוח. ויהי היום, והנה הגיע השליח דגן בס"ד לכדי רכישת דירה בשעט"מ. לשם כך עמד לצאת אל הבנק ולהתחיל בהסדרת

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

היו לי בעיות בעבודה עם צוות שאני עובדת איתו אחר הצהריים בבית ספר. התנכלו לי והתלוננו עלי על לא עוול בכפי. בצר לי מהמצב שנוצר, הזמנתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" ובסיעתא דשמיא המצב התחיל להסתדר אך עדיין היה איזה שהוא קושי, אז עשיתי עוד פדיון וברוך השם תודה לשליחי המצווה של ארגון החסד ובזכות הצדיק השם הושיע אותי... ישתבח שמו! בעילום שם

הרגשתי לא טוב הגעתי לרופא להבדק והוא שלח אותי לא.ק.ג. הבדיקות לא היו טובות ונשלחתי למיון. בדרך למיון, התקשרתי ל"חסדי ינון" והזמנתי לי "פדיון נפש", תרמתי 320 שח' כמנין 10 פעמים לב. הגעתי למיון, שם עשו לי שוב א.ק.ג. וברוך השם בסיעתא דשמיא הכל יצא תקין ושחררו אותי מיד הביתה. הוא בכלל לא הבין למה הגעתי... חסדי השם כי לא תמנו כי לא כלו רחמי... ש.י.

סמא דחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שומר פיו וקשורו שמר מזכרות נפשו (פסדיו, כ"א, כ"ט)

פיון שעולה בדעתו להוציא מלה מפיו, מיד מתחברין האותיות למלה וראה הפליאה אשר ברא היוצר בענין כח הדבור, כי כל הפעולות שאדם עושה באיבריו נעשים על ידי רצונו, שמתבונן בעצמו איך לעשות ועושה, ואלו דבורי האדם יוצאים מפיו התבות כרצונו אכן בלא מחשבה הקודמת. דהינו כשרוצה לומר תבת "וידבר" וכדומה, וידוע שבתבה זו יש חמשה אותיות שכל אחד הוא ממוצא אחר - ו'ו' הוא מן השפתיים, ו'ו'ד' מן החך, ו'א' מן הלשון, ו'א'ו' מן השפתיים, ו'א'ו' מן השפתיים, ו'א'ו' מן השפתיים - ואינו מחשב כלל בדעתו איך לחבר האותיות, אלא פיון שעלה בדעתו להוציא תבת "וידבר" מתחברין כרגע האותיות מעצמן ומוציא התבה מפיו.

דבור האדם נעשה בזריזות מרבה, בשביל שיוכל לזכות בהרבה תורה והסבה לזה הוא כמו שאמרנו, כי עקר בריאת האדם היה כדי שיוכל לדבור בתורה, ורצה הקדוש-ברוך-הוא שבזמן קצר שמוריד הנשמה מלמעלה עלי תבל היו יזכה הרבה מאד על ידי תורתו. על כן נתן בזה דבור האדם מין זריזות יתירה, אשר תקף כשיצאה לדבר איזה תבה יתחברין האותיות מעצמן בכדי הרף עין, אשר מקש בשעור "מינוט" אחד יכול להוציא מאתיים תבות וכן"ל, דאלו לא נתן לו כח הזה והיה צריך לחשב בעצמו לצרף האותיות ולעשות תבות, היה צריך לעקב כמה ימים עד שילמד פירשה אחת.

לביתי השם ישמור אותה, היה נקע ברגל, לאחר כמעט חודש ללא הטבה, החליט הרופא לעשות צילום חוזר לשלילת אפשרות לשבר. מאד דאגנו כי אם אכן זה שבר, אז צריך גבס ועוד פעם להיות מוגבלת לתקופה. ולפני שיצאנו לרופא התקשרנו ל"חסדי ינון" והזמנו "פדיון נפש". וברוך השם בסיעתא דשמיא לאחר הצילום הרופא קבע שזה לא שבר, רק נקע, ומאז גם החל שיפור והטבה משמעותית ופלאית! בעילום שם

נכנסתי לעסקת מכירת נכס עם מישור ממושב מסוים באזור הדרום, שהנכס עצמו היה בקשיים גדולים, בגלל הצורך בעמידה ודרישות החוקים מול הרשויות. ואני בעצמי הייתי בחובות ועוד מכשולים נוספים שהיו וקרו בהמשך, בעיקר בגיוס הכסף לקונה וקבלת המשכנתא. החלטתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" כדי לצאת מהבורן הזה. וברוך השם לאחר הפדיון, כל המכשולים הוסרו וזכינו שהדבר בא לסיומו בשעה טובה ומוצלחת. וקבלתי את יתרת כספי שהיה במאות אלפי שקלים, ובזכות זה זכיתי לסגור את כל החובות שלי. ישועת השם כהרף עין... ו.י ירושלים

הבן שלי בן השבע, סבל פתאום מכאב גב, הכאב הזה נמשך לפחות שבוע, אם לא יותר, בנתיים הינו אצל רופא ששלח אותנו לעשות לו צילום. לפני הצילום הזמנתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", זו לא הפעם הראשונה שאני עושה פדיונות ורואה ישועות, אז הלכתי כבר עם לב בוטח. בצילום עצמו אמרו שיש לו בעיה בעמוד השדרה. אבל השם נתן לנו דעת לפנות לרופא בכיר, בנתיים הכאבים פסקו לו, כשהגענו לרופא הבכיר, בדק אותנו, ואמר שהכל בסדר אצלו. והילד, בן פורת יוסף מרגיש טוב, ברוך השם! ראינו בחוש מאז הפדיון הכל הסתדר... בעילום שם

לבקשת הקוראים - מחכים לספורי ישועות שלכם
בטל: 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

"יש הקונה את עולמו בשעה אחת"

היה שותף לזיכוי הרבים באיזור מגוריק לפרטים: 1700-720-500

מטבע הישועות שר הצדיק

לפרטים בקו הישועות **1700-720-500**

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

הטלפון בבית המרקחת צלצל, רופא המשפחה היה מעבר לקו. הרוקחת סיפקה תרופה שונה מזו שנרשמה על ידו והוא רצה לדעת ולהבין כיצד זה קרה. הרוקחת התצלה, והרופא נתן לה הרצאה ארוכה על "עד כמה חשוב לדייק במתן התרופה במרשם", על האחריות, ועוד כהנה וכהנה. ביום שלמחרת סדרה הרוקחת את ערמת המרשמים, בתוך ערמת המרשמים היה גם המרשם המדובר, היא קראה אותו שוב כדי לבחון כיצד טעתה, אולם להפתעתה גילתה שהיא אכן סיפקה את התרופה הרשומה במרשם, הרופא עצמו רשם תרופה שגויה. היא טלפנה לרופא והסבירה לו שהטעות במתן התרופה במרשם הייתה שלו. הרופא הקשיב ואמר בקלילות: "טוב, כל אחד יכול לטעות..." לא תמיד הדברים הקורים בעולם מתאימים לעיניים שלנו, למחשבה ולטבע הנורמלי. אם אנו רואים אדם המבצע פעולה כלשהיא הסוטה מהנורמה המצויה, חובה עלינו לדון אותו לזכות. אין אנו באמת יודעים מהי כוונתו האמיתית. ואם בכל זאת אנו רוצים להבין מדוע פעל כך, אנו צריכים לנעול את נעליו, ללכת בדרכיו, ליפול את נפילותיו, להרגיש את כאבו, לדמוע את דמעותיו ורק אז אולי נבין מדוע פעל כל זאת... יש פעמים בהן אנו דנים ושופטים אדם על טעויות שעשה, נותנים לו "מנה" של ביקורת ושיפוטיות, ולא מנסים לברר לרגע מדוע פעל כך, וכיצד טעה. אם הוא טעה, ודאי יש להעיר לו וללמדו לבל יחזור על כך שנית, אולם, מה קורה כשאנו טועים? האם אנו מבקרים את עצמנו? האם מקבלים את הביקורת הנשלחת כלפינו? סביר להניח שלא. אין אדם שלא טעה, שלא מועד, לפני שאתה בא להעיר לו על טעותו, תבחן את עצמך האם הרצון שלך להעיר לו הוא כדי לתקן את מעשיו, ללמדו, או כדי להראות לו כמה אתה טוב ממנו...

רון קרנא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: שליח המדליק נרות עבור אדם אחר שלא בפניו, וכבר הדליק נרות בעצמו - האם יברך על ההדלקה?

תשובה: ידליק בלא ברכה. מקור: שו"ע סימן תרעז.

שאלה: האם צריך להתפלל מנחה בערב שבת חנוכה לפני שמדליקים נרות? תשובה: לכתחילה נכון להתפלל מנחה לפני הדלקת נרות חנוכה, שאם יתפלל מנחה לאחר ההדלקה הוי תרתי דסתרי, אך אם לא התפלל מנחה מוקדם וצריך עכשיו להדליק נרות חנוכה - לא יתפלל מנחה ביחיד אלא ידליק נרות חנוכה, ואחר כך יתפלל מנחה בציבור. מקור: שו"ע סימן תרעט סעיף א. אזמרה לשמך 228.

שאלה: כמה זמן צריכים לדלוק הנרות בערב שבת? תשובה: נר חנוכה בערב שבת צריך לדלוק לכל הפחות עד חצי שעה אחרי צאת הכוכבים. מקור: שו"ע סימן תרעט.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל:

6191265@GMAIL.COM

גבוה מעל גבוה
ארגון "חסדי ינון" עורר
פדיון נפש מיוחד
בנר שמיני
של חנוכה
המסוגל לישועות
מעל הטבע

למסירת שמות **1700-720-500**
www.hasdeyinon.org 050-9580500

המשך מטעמים לשולחן: תרוץ ח': החלום לא נאמר בשביל פרעה אלא בשביל ה"איש נבון וחכם". בספר "שער בת רבים" תרץ קושיה זו על פי המעשה הבא אשר ארע בעיר פראג: כנר בעל שם הגיע בבקר יום בהיר לעיר פראג, נעמד בין חצרותיהם של שני גבירי העיר, והחל לנגן בכנורו. לאחר שעה ארוכה, ברגע בו נדמו צליליו העדינים של הכנור, והנגן נעלם כפי שהופיע, החלו צלילי הויכוח הצורמים לנסר בחלל רחובותיה של פראג. מה קרה? שני הגבירים החלו לריב. על מה הם רבים? על כבוד! זה אומר "לכבודי בא הכנר" ותעיד על כך העובדה שנעמד הוא בדיוק ליד חצרי, וחברו טוען אותו הדבר, רק כלפי עצמו. מה עושים, הולכים לרב ל"דין תורה". באותם הימים ישב בעל "נודע ביהודה" על כסא רבנות פראג, ומשמע את הויכוח המוזר, אמר לבעלי הדין: "מוכן אני לפסוק את דינכם, אך תחילה על כל אחד מכם להשליש בידי עשרה זהובים 'דמי פסק' כנהוג". לאחר ששלמו איש איש את חלקו, אמר להם ה'נודע ביהודה': "הכנר לא נגן בשבילכם - הוא נגן בשבילי!..." לאחר שהבין פרעה את פתרון החלום אשר חלם, אמר בלבו: אם חלום כזה הנוגע לכל אנשי העולם התגלה דוקא לי, בודאי אני הוא החשוב בעיני ה'. אנשי מצרים לעומתו, אמרו בלבם: אנו החשובים בעיני ה', שהרי כדבר החלום - לנו נתנה ההוראה לאגר מזון עבור כל אנשי העולם. לכן הוצרך יוסף כעת להבהיר: "ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתוהו על ארץ מצרים". כלומר, החלום לא נאמר בשבילך - פרעה, ולא בשבילכם - אנשי מצרים, אלא בשביל איש אחר שיעלה לגדולה על ידו.

ומתוך האור

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן"

